V oblasti občanskoprávní budou podle práva EU pokračovat probíhající řízení a řízení zahájená před koncem přechodného období. Portál e-Justice bude na základě vzájemné dohody se Spojeným královstvím uchovávat příslušné informace týkající se Spojeného království do konce roku 2024.

Právo kterého státu se použije?

Severní Irsko

1 Zdroje platných norem

1.1 Vnitrostátní normy

Kolizní normy platné v Severním Irsku, které se zabývají rozhodným právem, vyplývají zejména z přímo použitelných nařízení EU. Pokud jde o občanské a obchodní věci, jedná se o:

• nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) a

• nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II).

Zákon o právu rozhodném pro smlouvy z roku 1990 (Contracts (Applicable Law) Act 1990) (který prováděl Římskou úmluvu z roku 1980) je i nadále relevantní pro smlouvy uzavřené před 17. prosincem 2009 (na smlouvy uzavřené k tomuto dni nebo po tomto datu se vztahuje nařízení Řím I).

Zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 (Private International Law (Miscellaneous Provisions) Act 1995) je relevantní pouze ve vztahu k situacím, na něž se nevztahuje nařízení Řím II (nařízení se použije na případy, kdy ke škodě došlo po 11. lednu 2009).

Tradiční pravidla zvykového práva jsou i nadále použitelná na delikt pomluvy a v souvislosti s dědickým právem a majetkovým právem.

V rodinných věcech je obvykle zdrojem pravidel týkajících se rozhodného práva zvykové právo, s určitými výjimkami. V rodinných věcech se obecně používají právní předpisy Severního Irska s výhradou omezených výjimek stanovených ve zvykovém právu (např. pokud jde o neplatnost manželství) nebo v zákoně (např. v souvislosti s výživným v zákoně o nárocích na výživné (nástroje pro usnadnění výkonu rozhodnutí) z roku 1920 (Maintenance Orders (Facilities for Enforcement) Act 1920) a v zákoně o nárocích na výživné (vzájemný výkon rozhodnutí) z roku 1972 (Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act 1972)). Ve věcech rodičovské odpovědnosti a v záležitostech týkajících se ochrany dětí, na něž se vztahuje nařízení EU č. 2201/2003 a Haagská úmluva ze dne 19. října 1996, se jedná o předpisy o rodičovské odpovědnosti a opatřeních k ochraně dětí (mezinárodní závazky (Anglie a Wales a Severní Irsko)) z roku 2010 (Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children (International Obligations (England and Wales and Northern Ireland)) Regulations 2010) a článek 15 úmluvy z roku 1996, který obsahuje pravidla týkající se rozhodného práva, tj. že se s výhradou omezených výjimek použije právo Severního Irska.

1.2 Vícestranné mezinárodní úmluvy

• Haagská úmluva o kolizních právních předpisech týkajících se formy závěti z roku 1961

• Římská úmluva o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy z roku 1980 (jak je uvedeno výše, na smlouvy uzavřené dne 17. prosince 2009 nebo po tomto datu se vztahuje nařízení Řím I)

• Haagská úmluva o právu rozhodném pro trust a o jeho uznání z roku 1985

1.3 Hlavní dvoustranné úmluvy

Nejsme si vědomi žádných dvoustranných úmluv obsahujících ustanovení o volbě práva, jichž je Spojené království smluvní stranou.

Je však třeba poznamenat, že i když úmluvy uvedené v bodě 1.2 umožňují státu uplatňovat určitý jiný režim rozhodného práva na „vnitřní“ kolize, Spojené království se rozhodlo této možnosti nevyužít. Na kolize mezi příslušnými jurisdikcemi Spojeného království i na mezinárodní kolize se proto vztahují úmluvy uvedené v bodě 1.2, a Severní Irsko se s ohledem na Anglii, Wales a Skotsko považuje za cizí jurisdikci.

2 Uplatňování kolizních norem

2.1 Povinnost soudce uplatnit kolizní normy z vlastní iniciativy

Kolizní normy se obvykle použijí pouze tehdy, pokud alespoň jedna ze stran požaduje jejich uplatnění. Pokud tomu tak není nebo pokud neexistuje uspokojivý důkaz o obsahu cizího práva, soudce zpravidla použije na danou záležitost právo Severního Irska. Jedná se o pravidlo, které se týká důkazů a řízení, a není tudíž dotčeno nařízeními EU.

2.2 Zpětný odkaz

Nařízení EU vylučují použití doktríny týkající se zpětného odkazu v případech, na něž se vztahují kolizní normy EU, a to byl rovněž převládající názor podle zákona o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 a zákona o rozhodném právu pro smlouvy z roku 1990. Pokud by tedy kolizní norma v Severním Irsku poukazovala například na francouzské právo, uplatní se francouzské vnitrostátní právní předpisy, a to i v případě, že by francouzský soud použil právní předpisy jiné země. Zdá se, že jedním z důvodů pro odmítnutí zpětného odkazu v těchto oblastech je to, že by složitá pravidla stanovená v zákonech byla v případě použití zpětného odkazu narušena.

Úloha zpětného odkazu ve zbývajících oblastech práva je nyní poněkud omezená a v některých případech není zcela jasná. Lze říci, že se zpětný odkaz použije v případě pozemků nacházejících se v zahraničí, na něž se podle právních předpisů Severního Irska vztahuje právo místa, ve kterém se věc nachází (*lex situs*). V takových případech existuje pragmatická vůle uplatnit stejné právo soudu, v jehož obvodu se nemovitost nachází, aby se zvýšila šance, že jakékoli rozhodnutí týkající se nemovitosti bude účinné. Výsledkem rozhodnutí soudů prvního stupně, pokud jde o hmotný movitý majetek nacházející se v zahraničí, je to, že odkaz na *lex situs* nebude zahrnovat zpětný odkaz. Je však třeba uvést, že v mnoha případech je zjišťování obsahu zahraničních kolizních norem nákladné a strany se často rozhodnou nepožadovat jejich uplatnění (viz bod 2.1).

2.3 Změna kolizního kritéria

Tento problém se řeší tím, že se v každé kolizní normě stanoví příslušný okamžik, k němuž se určí hraniční určovatel. Například v případě převodu movitého majetku je příslušným rozhodným právem právo použitelné v místě, kde se daný movitý majetek nachází v okamžiku převodu.

2.4 Výjimky z obvyklého uplatňování kolizních norem

Podle tradičních pravidel mohou soudy v Severním Irsku odmítnout použití cizího práva, které je v rozporu s veřejným pořádkem. Veřejný pořádek je ovlivněn mezinárodními závazky Spojeného království, zejména Evropskou úmluvou o lidských právech.

Nařízení Řím 1 a Řím II navíc nyní stanoví použití imperativních ustanovení *lex fori bez ohledu na právo, které by se jinak na smlouvu vztahovalo*. Tato pravidla obecně existují v oblasti spotřebitele a zaměstnanosti nebo v právních předpisech, které doplňují mezinárodní úmluvu.

2.5 Zjištění cizího práva

Obsah práva každé země nebo území mimo Severní Irsko je stranami prokázán stejně, jako by se jednalo o skutkovou okolnost. Je však na soudu, aby určil účinek důkazů předložených s ohledem na dané právo.

V řízení u soudu v Severním Irsku může znalecký posudek ohledně právních předpisů kterékoli země nebo území mimo Severní Irsko poskytnout jakákoli osoba s vhodnou kvalifikací k tomu, aby tak učinila na základě svých znalostí nebo zkušeností, a to bez ohledu na to, zda v této zemi nebo na daném území jedná nebo je oprávněna jednat jako právník.

Za určitých okolností může soud v Severním Irsku zohlednit dřívější rozhodnutí nebo nález anglického soudu, pokud jde o právo kterékoli země nebo území mimo Severní Irsko. Písemné oznámení o tom, že se účastník řízení zamýšlí odvolat na dřívější rozhodnutí, musí být doručeno všem ostatním účastníkům řízení nebo jejich právním zástupcům.

3 Kolizní pravidla

3.1 Smluvní závazky a právní akty

Ve všech případech týkajících se smluvních závazků a volby práva je přímo použitelné nařízení Řím I. Kolizní normy obsažené v nařízení Řím I se mohou vztahovat také na případy, které právo Severního Irska neuznává jako smluvní závazky (např. tehdy, není-li dohoda podpořena protiplněním, jako jsou darovací smlouvy).

Procesní záležitosti stanoví *lex fori*. Posouzení výše škody (nikoli však odškodnění) a důkazní prostředky jsou tudíž upraveny právem místa soudu.

Promlčecí lhůty jsou hmotněprávní, a proto jsou v případě smluvních závazků stanoveny právními předpisy použitelnými podle nařízení.

V případech, kdy smluvní strany učinily výslovnou volbu práva, nebo v případě, kdy je volba práva prokazatelná s přiměřenou jistotou, se použije toto právo. Je pravděpodobné, že volba bude s přiměřenou jistotou prokázána tehdy, je-li smlouva ve standardní podobě, o níž je známo, že se řídí určitým právem, nebo s ohledem na předchozí transakce mezi stranami. Existuje-li dohoda o volbě soudu, postačuje to často k vyvození závěru, že záměrem byla volba práva tohoto soudu, není tomu tak však vždy. V případě smlouvy o rozhodčím řízení platí, že pokud jsou stanovena kritéria pro výběr rozhodců, umožní to snadněji odvodit volbu práva, jsou-li však rozhodci určeni odkazem na mezinárodní orgán, je mnohem méně pravděpodobné, že volba byla prokázána s přiměřenou jistotou.

V několika ohledech je svoboda volby omezena. Za prvé, pokud jde o spotřebitelské a pracovní smlouvy, volba práva nemůže zbavit spotřebitele nebo zaměstnance ochrany na základě kogentních pravidel, která existují podle práva, jež by se v případě neexistence výslovné volby práva na daný případ vztahovalo. Za druhé, jestliže jsou všechny prvky situace spojeny s jednou zemí, nemůže volba jiného práva zbavit účinnosti kogentní pravidla této země. S ohledem na spotřebitele existují rovněž ochranná pravidla v souvislosti s pojistnými smlouvami. Lze také uvést, že pokud panuje neshoda o účinnosti volby, například v případě tvrzení ohledně nátlaku, je o tom, zda je taková volba účinná, rozhodnuto podle domnělého rozhodného práva (tj. práva, kterým by se smlouva řídila, pokud by byla volba platná), ledaže by to bylo „nepřiměřené“ (v tomto případě lze použít právo obvyklého bydliště strany, která tvrdí, že neudělila souhlas).

Jestliže výslovná volba práva neexistuje nebo volba není prokazatelná s přiměřenou jistotou, stanoví nařízení Řím 1 zvláštní pravidla v závislosti na druhu smlouvy. Pokud jsou však tato pravidla neprůkazná, bude obecně rozhodným právem právo obvyklého bydliště typického plnitele. Typického plnitele nelze vždy snadno určit, obvykle se však jedná o stranu, která neposkytuje platbu za zboží nebo službu (typickým plnitelem je např. prodejce výrobku, věřitel v bankovní transakci, ručitel ve smlouvě o záruce). Tato domněnka může být vyvrácena ve prospěch země, se kterou je smlouva úžeji spojena.

3.2 Mimosmluvní závazky

Pokud jde o mimosmluvní závazkové vztahy, ve většině případů se použije nařízení Řím II. Zákon o mezinárodním právu soukromém (různá ustanovení) z roku 1995 se použije pouze na záležitosti týkající se protiprávního jednání, které nespadají do oblasti působnosti nařízení, a na pomluvu se nadále vztahuje zvykové právo (viz níže).

Rozhodné právo určuje také promlčecí lhůty.

Podle nařízení Řím II platí obecné pravidlo, že se použije právo místa, kde škoda vznikla. Zvláštní pravidla určují rozhodné právo pro určité druhy mimosmluvních závazkových vztahů, včetně odpovědnosti za škodu způsobenou vadou výrobku, nekalé hospodářské soutěže, deliktů v oblasti životního prostředí a deliktů v souvislosti s právy duševního vlastnictví. Nařízení rovněž umožňuje stranám zvolit si za určitých okolností rozhodné právo, avšak toto ustanovení nelze použít s cílem vyhnout se závazným pravidlům unijního nebo vnitrostátního práva. Je třeba poznamenat, že posouzení škody je věcí rozhodného práva.

Jak bylo uvedeno výše, pomluva (která zahrnuje pomluvu v souvislosti s vlastnickým nárokem, nepravdivé údaje o jakosti zboží, úmyslnou lež a nárok podle cizího práva, který „odpovídá [takovému] nároku nebo je jinak v souladu s jeho povahou“) se i nadále řídí zvykovým právem. V takových případech platí zásada „dvojí žalovatelnosti“ (double actionability): delikt je žalovatelný v Severním Irsku pouze tehdy, je-li napadnutelný občanskoprávní žalobou podle cizího práva jurisdikce, v níž k protiprávnímu jednání došlo (obvykle oznámení), *a* v případě, že k jednání došlo v Severním Irsku, je-li toto jednání napadnutelné občanskoprávní žalobou podle práva Severního Irska. Toto pravidlo však podléhá výjimce: pokud má k dané situaci a stranám významnější vztah jiná země, použije se místo toho právo této jurisdikce. Je třeba uvést, že tato oblast je obzvláště nejistá.

Pokud jde o správu trustů, rozhodné právo se řídí zákonem o uznávání trustů z roku 1987 (Recognition of Trusts Act 1987), který provádí Haagskou úmluvu o právu rozhodném pro trust. Tento zákon stanoví, že rozhodným právem je právo, které si zakladatel zvolil, nebo není-li takové volby, právo, k němuž má trust nejužší vztah. Tento zákon určuje platnost trustu, jeho strukturu, účinky a správu trustu.

3.3 Osobní stav, jeho aspekty související s občanským stavem (jméno, bydliště, způsobilost k právům a právním úkonům)

Při narození je bydliště (domicil původu) dotyčné osoby stejné jako bydliště otce dítěte v době jeho narození, je-li dítě legitimní. Je-li dítě nelegitimní nebo je-li otec v době narození mrtvý, je bydliště dítěte stejné jako bydliště jeho matky. Toto pravidlo platí do doby, než dítě dosáhne věku 16 let (tj. bydliště dítěte se mění podle bydliště otce resp. matky).

U osob starších 16 let platí i nadále domicil původu, pokud nepřijmou domicil zvolený. Za účelem přijetí domicilu zvoleného musí skutečně pobývat v příslušné jurisdikci a mají v úmyslu pobývat zde po dobu neurčitou nebo trvale. Jestliže některý z těchto prvků zanikne, zvolený domicil není nadále platný a použije se domicil původu.

Bydliště manželky se již neurčuje podle bydliště jejího manžela: posuzuje se nezávisle.

Způsobilost k plnění zvláštních povinností (např. uzavírání smluv, pořízení závěti, uzavření manželství) je stanovena podle pravidel specifických pro danou oblast a je projednána v příslušných oddílech.

3.4 Určení vztahu rodič – dítě, včetně osvojení

Povinnosti rodiče vůči nezletilému (osobě mladší 18 let) jsou stanoveny právem Severního Irska v případech, kdy jsou příslušné soudy v Severním Irsku, a to i v případě, že dítě pobývá v zahraničí a je cizím státním příslušníkem. Podle nařízení EU č. 2201/2003 však bude soud v Severním Irsku příslušný pouze tehdy, jestliže má dítě bydliště v Severním Irsku nebo pokud je dítě v jiném členském státě a pokud alespoň jeden z manželů má rodičovskou odpovědnost a dotyčný manžel uznal příslušnost.
Dítě je legitimní, jestliže se narodilo v manželství, bez ohledu na to, kde se dítě narodilo, nebo pokud by bylo dítě legitimní podle práva v místě bydliště každého z rodičů v době narození dítěte.
Soud v Severním Irsku použije právo Severního Irska k ustanovení opatrovníka dítěte, je-li k tomu příslušný (tak tomu bude vždy, je-li navrhovatel státním příslušníkem Spojeného království nebo má-li obvyklé bydliště nebo přítomnost v Severním Irsku).
Soud v Severním Irsku použije právo Severního Irska v případech osvojení, je-li příslušný (tak tomu bude vždy, má-li navrhovatel v době podání návrhu bydliště v Severním Irsku, soud však také uváží, zda je pravděpodobné, že rozhodnutí bude uznáno v zahraničí, je-li to relevantní pro výkon jeho pravomoci). Účinkem takovéhoto rozhodnutí je převedení veškerých povinností ze stávajících rodičů na adoptivní rodiče.

3.5 Manželství, nesezdané soužití, registrované partnerství, rozvod, rozluka, vyživovací povinnost

Formální platnost manželství se obecně řídí právem místa uzavření manželství. Toto právo upravuje platnost obřadu a jeho prvků, např. to, zda musí být použita nějaká zvláštní formulace, zda je nutné použít určitou budovu, zda se vyžaduje souhlas rodičů a zda může být manželství uzavřeno v zastoupení. Z tohoto pravidla existují určité omezené výjimky: zejména v případě, není-li možné použít místní formu manželství. Zvláštní pravidla platí také pro příslušníky ozbrojených sil, kteří slouží v cizím státě mimo Společenství národů.
Způsobilost osob k uzavření manželství je určena bydlištěm dotyčné osoby v době bezprostředně před uzavřením manželství. Toto právo upravuje otázky, jako je souhlas stran, požadavky na věk a to, které osoby v rámci širší rodiny nemohou manželství uzavřít. Co se týká konkrétně věku, manželství nebude platné, pokud některý z účastníků byl v době jeho uzavření mladší 16 let, má-li bydliště v Severním Irsku.
Právo Severního Irska neumožňuje manželství osob stejného pohlaví. Svazky osob stejného pohlaví uzavřené v jiných zemích však mohou být za určitých okolností považovány podle právních předpisů Severního Irska za registrovaná partnerství.
Pokud jde o rozvod, soud v Severním Irsku bude příslušný pouze v řízení o rozvodu manželství podle nařízení Rady č. 2201/2003. Pokud je splněna jedna z těchto podmínek: manželé mají obvyklý pobyt nebo bydliště v Severním Irsku, manželé měli obvyklý pobyt v Severním Irsku a jeden z nich má dosud bydliště v Severním Irsku, odpůrce má obvyklé bydliště v Severním Irsku, navrhovatel měl bydliště v Severním Irsku po dobu nejméně jednoho roku přede dnem podání návrhu (nebo šest měsíců, je-li navrhovatel státním příslušníkem některého členského státu). Pokud není žádná z těchto podmínek splněna a příslušný není žádný jiný členský stát, přiznává vnitrostátní právo příslušnost soudům Severního Irska tehdy, jestliže alespoň jedna ze stran měla v Severním Irsku bydliště v době zahájení řízení o rozvodu manželství. Je-li příslušný soud v Severním Irsku, použije v řízení o rozvodu manželství právo Severního Irska. V řízení o prohlášení neplatnosti se v závislosti na důvodu neplatnosti použijí výše uvedené právní předpisy (právo v místě konání obřadu nebo právo v místě bydliště strany). Zahraniční rozvod bude uznán, pokud jedna ze stran měla v době daného zahraničního řízení obvyklý pobyt nebo bydliště v dané zemi nebo byla jejím státním příslušníkem.
Co se týká vyživovací povinnosti, Spojené království je vázáno nařízením Rady (ES) č. 4/2009 ze dne 18. prosince 2008 o příslušnosti, rozhodném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a spolupráci ve věcech vyživovacích povinností. Soud v Severním Irsku bude příslušný, je-li příslušný rozhodovat ve věci rozvodu, nebo v případě, že rozvodu bylo dosaženo v zahraničním řízení, tehdy, má-li jedna ze stran bydliště v Severním Irsku v době zahraničního rozvodu nebo měla-li obvyklé bydliště v Severním Irsku po dobu jednoho roku, nebo pokud má jedna strana požitek ze společného bydliště manželů, které se nachází v Severním Irsku. Na tyto případy se použije právo Severního Irska.

3.6 Majetkové poměry v manželství

Neexistuje-li smlouva nebo majetkové vyrovnání budoucích manželů, jsou práva manžela a manželky s ohledem na movitý majetek (získaný před uzavřením manželství, nebo v jeho průběhu) určena podle práva místa společného bydliště manželů v době uzavření manželství. Pokud se bydliště manžela nebo manželky shoduje, jedná se o společné bydliště manželů. Není-li tomu tak, bude to právo, k němuž mají strany a manželství nejužší vztah. Úmysly stran v době uzavření manželství jsou relevantní pouze v případě, že uvedou konkludentní volbu práva. Totéž pravidlo platí pro nemovitý majetek.
Pokud existuje manželská smlouva nebo majetkové vyrovnání budoucích manželů, použije se právo stanovené ve smlouvě: jedná se o právo místa společného bydliště manželů, pokud neexistují jiné údaje ohledně rozhodného práva.

3.7 Závěti a dědictví

V případě dědictví ze zákona (tj. pokud neexistuje závěť) se na dědění movitého majetku vztahuje právo bydliště zůstavitele v době smrti; na dědění nemovitého majetku se vztahuje právo jurisdikce, v níž se dotyčný majetek nachází (*lex situs*).
Ve věcech týkajících se závěti (dědění ze závěti) se způsobilost zůstavitele k odkázání movitého majetku určuje podle práva bydliště zůstavitele ke dni pořízení závěti. Odkazovník bude způsobilý k přijetí movitých věcí, je-li způsobilý podle práva svého vlastního bydliště, nebo podle práva v místě bydliště zůstavitele. Neexistuje žádný konkrétní precedent, pokud jde o stanovisko ohledně nemovitého majetku, nejpravděpodobnějším výsledkem by však byl *lex situs*, a pravděpodobně by určil rovněž způsobilost odkazovníka k převzetí nemovitosti.
Podle zákona o závětích z roku 1963 (Wills Act 1963) je v případě úmrtí zůstavitele dne 1. ledna 1964 nebo po tomto datu závěť formálně platná (např. správný počet svědků), je-li v souladu s některým z těchto právních předpisů: právo místa provedení závěti (tj. obvykle tam, kde je podepsána a dosvědčena) v době pořízení závěti; právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době pořízení závěti; právo bydliště, obvyklého pobytu nebo státní příslušnosti zůstavitele v době smrti. Závěť bude formálně platná i s ohledem na převod nemovitého majetku, pokud je v souladu s vnitrostátním právem jurisdikce, v níž se nemovitost nachází (což vylučuje uplatnění zpětného odkazu, třebaže se týká nemovitostí).
Odkázání movitého majetku je věcně platné (např. omezení výše částky, kterou lze v závěti zanechat), je-li v souladu s právem v místě bydliště zůstavitele v době smrti; odkázání nemovitého majetku je věcně platné, pokud je v souladu s právem jurisdikce, v níž se daný majetek nachází, tj. bez ohledu na systém vnitrostátního práva se uplatní *lex situs*.
Závěť je vykládána podle práva zamýšleného zůstavitelem, přičemž se předpokládá, že se jedná o právo jeho bydliště ke dni pořízení závěti. Tato domněnka představuje *prima facie* pravidlo, jež může být nahrazeno důkazy o tom, že zůstavitel zjevně předpokládal a zamýšlel, že jeho závěť bude vykládána podle jiného právního systému. S ohledem na nemovitý majetek může existovat dodatečné omezení, kdy v případě, že zájem vyplývající z takového výkladu není přípustný nebo uznáván podle *lex situs*, má přednost posledně uvedené právo.
Platnost údajného zrušení závěti je určena právem místa bydliště zůstavitele v době údajného zrušení (je třeba uvést, že podle anglického vnitrostátního práva (pokud se použije) platí, že manželství ruší závěť, ledaže se prokáže, že závěť byla pořízena výslovně s ohledem na zvažované manželství). Jestliže však bylo zrušení údajně dosaženo pozdější závětí (na rozdíl například od jejího roztrhání), je to, zda tato druhá závěť ruší předchozí závěť, určeno právními předpisy vztahujícími se na formální platnost druhé závěti. Není-li jasné, zda druhá závěť ruší předchozí závěť, je otázka výkladu určena podle práva zamýšleného zůstavitelem, přičemž se předpokládá, že tímto právem je právo v místě jeho bydliště v době pořízení druhé závěti.

3.8 Věcná práva

Majetkové záležitosti se dělí na movitý a nemovitý majetek; o tom, zda se jedná o movitý nebo nemovitý majetek, rozhoduje právo v místě, kde se dotyčný majetek nachází.
V případě nemovitostí je rozhodným právem právo místa, kde se nemovitost nachází, a použije se zpětný odkaz. To platí pro všechny otázky týkající se transakce, včetně způsobilosti, formalit a věcné platnosti. Je třeba konstatovat, že samozřejmě existuje rozdíl mezi převodem pozemku nebo jiného nemovitého majetku a smlouvou, která upravuje práva a závazky stran tohoto převodu, přičemž tato smlouva se řídí odlišnými použitelnými právními předpisy (zejména podle nařízení Řím I).
V případě vlastnických (na rozdíl od smluvních) otázek týkajících se převodu hmotného movitého majetku je rozhodným právem obecně právo místa, kde se majetek nacházel v době, kdy došlo k události, jež měla údajně vliv na právní nárok na tento majetek. Není jasné, zda se v této situaci použije zpětný odkaz, a celkový účinek prvoinstančních rozhodnutí anglických soudů naznačuje, že se nepoužije. Vlastnické právo k hmotnému majetku nabyté v souladu s tímto obecným pravidlem bude v Anglii uznáno jako platné, je-li movitý majetek poté přemístěn ze země, v níž se nacházel v době nabytí vlastnického práva, pokud a dokud není toto vlastnické právo nahrazeno novým vlastnickým právem nabytým v souladu s právními předpisy země, do níž byl majetek přemístěn. Zvláštní výjimka z obecného pravidla týkajícího se hmotného movitého majetku se vztahuje na případy, kdy je hmotné zboží v tranzitu a místo, kde se nachází, není stranám známo, nebo převod, který je platný podle rozhodného práva týkajícího se převodu, bude účinný v Anglii.
V případě postoupení nehmotného movitého majetku platí, že je-li vztah mezi postupitelem a nabyvatelem smluvní (jako v případě většiny pohledávek) a jestliže se problém týká pouze platnosti a účinnosti samotného převodu, použije se nařízení Řím I.
Je třeba uvést, že kolizní normy pro postoupení a převod nehmotného majetku je obtížné shrnout a na tyto záležitosti se nevztahuje jediná kolizní norma, a to zejména z toho důvodu, že kategorie nehmotných aktiv zahrnuje velmi širokou škálu práv, přičemž ne všechna jsou smluvní povahy. V případě nehmotného movitého majetku se doporučuje vyžádat si odborné poradenství.

3.9 Insolvence

Spojené království je stranou nařízení Rady č. 1346/2000 o úpadkovém řízení, které stanoví příslušná pravidla v řízeních, jež zahrnují úplný nebo částečný odprodej majetku a ustanovení likvidátora, pokud jsou hlavní zájmy dlužníka v některém členském státě EU (kromě Dánska). Pokud je příslušný vrchní soud (High Court) Severního Irska (což nastane v případě, jsou-li hlavní zájmy dlužníka soustředěny v Severním Irsku, přičemž se předpokládá, že se jedná o sídlo), použije se právo Severního Irska.
V případech, které nespadají do oblasti působnosti nařízení č. 1346/2000, se použijí právní předpisy Severního Irska, pokud je příslušný soud v Severním Irsku (což nastane tehdy, je-li společnost registrována v Severním Irsku, nebo existují-li v Severním Irsku osoby, které by mohly mít prospěch z likvidace, a pokud neexistují náležité důvody pro odmítnutí příslušnosti).

Poslední aktualizace: 08/06/2021

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.